

Arrest

nr. 163 761 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 houdende weigering van een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 12 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 april 1989.

De verzoekende partij dient op 9 maart 2012 een asielaanvraag in. Op 19 december 2014 sluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de verzoekende partij uit van de vluchtelingenstatus en weigert haar de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij tekent hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Op 12 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing om

een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) uit te vaardigen. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij op 15 januari 2015 ter kennis gebracht.

Op 26 januari 2015 dient de verzoekende partij een verzoek in tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 26 januari 2015 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris mee aan de verzoekende partij dat hij geen gevolg kan geven aan het verzoek tot verlenging van de termijn. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“BETREFT : Mijnheer A.(...), M.(...)
Geboren te Nahr El Bared op 01.04.1989
Onderdaan van : Onbepaald
Adres : (...)
NN (...)*

Mevrouw,

Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

Reden:

De procedure om als staatloze erkend te worden, valt niet onder de voorwaarden om een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen.

Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 12.01.2015 (betekend op 15.01.2015).

Hoogachtend,

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”

Bij arrest van 27 oktober 2015 met nummer 155 484 sluit de Raad de verzoekende partij uit van de vluchtelingenstatus en weigert haar de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“De verweerder stelt vast dat het beroep van de verzoekende partij gericht is tegen ‘de beslissing tot niet-verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 26 januari 2015 en ter kennis gebracht op 27 januari 2015’.

Verweerder laat gelden dat de brief, houdende de mededeling dat geen verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten kon worden toegestaan, geen aanvechtbare rechtshandeling is.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2,§2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Aldus dient onder een ‘beslissing’ of ‘bestuurshandeling’ te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.

Dit is in casu ongetwijfeld niet zo.

Verweerder benadrukt dat ingevolge de brief dd. 26.01.2015 immers geen einde gesteld aan enig verblijfsrecht en aldus worden er geen wijzigingen aangebracht in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.

De verzoekende partij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet anders vermocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) af te leveren.

Het loutere feit dat aan de verzoekende partij geen verlenging werd toegestaan van de termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten, verandert op zich niets aan het feit dat zij illegaal in het Rijk verblijft.

De rechtstoestand van de verzoekende partij blijft ingevolge de brief van 26.01.2015 ongewijzigd.

Aldus is de brief dd. 26.01.2015 geen voor vernietiging vatbare bestuurshandeling.

Dit conform vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De nieuwe termijn die aan de verzoekende partij werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, is louter een uitvoeringsmodaliteit van het eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze

uitvoeringsmodaliteit kan niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigt. Het beroep gericht tegen deze uitvoeringsmodaliteit is onontvankelijk.” (RvS nr. 163.605 van 16/10/2006, www.raadvst-consetat.be)

“Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

In onderhavige zaak werd verzoekster op 18 februari 2008 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De nieuwe termijn die aan de verzoekster werd toegestaan om het grondgebied te verlaten - tot 4 maart 2008 - is louter een uitvoeringsmodaliteit van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Deze uitvoeringsmodaliteit kan evenwel niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van de verzoekster wijzigt, zodat het beroep gericht tegen deze uitvoeringsmodaliteit onontvankelijk is.” (RvV nr. 15 866 van 15 september 2008, www.rvv-cce.be)

Zodoende is de vordering van de verzoekende partij in zoverre gericht tegen de brief dd. 26.01.2015, niet ontvankelijk.

De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat de in casu bestreden mededeling een voor vernietiging vatbare handeling is, benadrukt verweerder dat de Belgische rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent.

“Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6.482 (c))” (RvV nr. 78 429 van 29 maart 2012).

Het loutere feit dat in een arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerder werd geoordeeld dat de weigering van de verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten een voor vernietiging vatbare handeling is, volstaat niet om afbreuk te doen aan de voorgaande vaststelling dat de brief van 26.01.2015 geenszins rechtsgevolgen heeft.

Minstens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de gebeurlijke vernietiging van de in casu aangevochten mededeling, vermits een dergelijke vernietiging aan de verzoekende partij geen enkel nut kan opleveren.

De vernietiging van de bestreden beslissing zou verzoekende partij namelijk geen recht op verblijf verlenen. Integendeel, zou verzoekende partij nog steeds illegaal in het Rijk verblijven, waarbij enkel zou kunnen worden vastgesteld dat haar termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten inmiddels ruimschoots verstreken is.

De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder bijgevolg het vereiste belang bij haar kritiek in het kader van het door haar ingediende beroep, gezien de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing voor haar op geen enkele mogelijke wijze enig nut kan opleveren.

Het beroep van verzoekende partij is onontvankelijk.”

2.2 De Raad merkt op dat artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de Raad een administratief rechtscollege is dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die *“worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

In de memorie van toelichting wordt gesteld dat de libellering van deze bepaling is overgenomen uit artikel 30, §2, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en dat voor de draagwijdte kan worden verwezen naar deze interpretatie van voornoemde bepaling. Voor het begrip ‘beslissing’ of ‘bestuurshandeling’ kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft, te weten: *“een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).*

De verzoekende partij heeft een verzoek ingediend om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek, vervat in het gegeven bevel, te verkrijgen.

Dit gebeurt met toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling in de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 7, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 74/14, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

De verwerende partij houdt voor dat de bestreden beslissing geen uitvoerbare beslissing is en slechts een uitvoeringsmodaliteit vormt van het gegeven bevel, het zou geen aanvechtbare rechtshandeling zijn.

Alleen rechtshandelingen kunnen vatbaar zijn voor een vernietiging of een schorsing. Het beroep waarbij een handeling zonder rechtsgevolgen of een handeling die niet belet dat rechtsgevolgen ontstaan wordt aangevochten, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 6-7, p. 13-14). Het annulatieberoep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij beoogd wordt rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden, waarbij beoogd wordt wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijzigingen te beletten (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 8, p 14).

De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat de bestreden beslissing op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen werd.

Uit artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, de onderdaan van een derde land beschermd is tegen gedwongen verwijdering. Artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij rekening te houden met “*de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden*”, teneinde de termijn om het grondgebied te verlaten te verlengen.

Dit artikel verplicht de verwerende partij om over te gaan, minstens ten dele, tot een heronderzoek van een gegeven bevel dat desgevallend tijdelijk buiten werking moet worden gesteld. Het is immers niet ondenkbeeldig dat ten gevolge van de specifieke omstandigheden van de situatie van de verzoekende partij het eerder gegeven bevel niet ten uitvoer kan en mag gebracht worden. Het tijdelijk gedogen van de verzoekende partij op het grondgebied kan het gevolg zijn van de te nemen beslissing over de verlenging van een bevel.

Er wordt nog opgemerkt dat het tijdelijk karakter niet verhindert dat de beslissing, weze het in tijd beperkt, rechtsgevolgen heeft (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 20, p. 23, met verwijzing naar RvS 25 juni 1991, nrs. 37.312 en 37.313: “Uit

niets blijkt dat de wetgever administratieve beslissingen met korte geldingsduur uit de vernietigings-contentieux heeft gesloten”).

De te nemen beslissing kan evenmin een louter bevestigende beslissing van het eerder gegeven bevel zijn omdat de voormelde wetteksten de verwerende partij verplichten minstens ten dele over te gaan tot een heronderzoek (*a contrario* J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr.49). Immers, zelfs indien de eerder bestaande beslissing wordt bevestigd maar slechts nadat een nieuw onderzoek heeft plaatsgevonden, is er geen sprake van een louter bevestigende beslissing (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 48, p. 53, met tal van verwijzingen onder voetnoot 275).

In casu dient de Raad na te gaan of in de bestreden beslissing de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet correct is geschied en betreft de beslissing een beslissing aangaande de verwijdering van de verzoekende partij.

Bijgevolg is de bestreden beslissing noch een loutere uitvoeringsmaatregel, noch een loutere materiële handeling omdat zij enerzijds een antwoord bevat op een aanvraag en anderzijds rechtsgevolgen heeft. De te nemen beslissing in antwoord op een aanvraag tot verlenging van het gegeven bevel in toepassing van artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet kan de rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigen, al was het maar omdat de gedwongen uitvoering niet kan plaatsvinden. In toepassing van voornoemde artikelen kan de verwerende partij gedwongen zijn de verzoekende partij tijdelijk op het grondgebied te gedogen (vgl. RvS 22 maart 2006, nr. 156.700). De beslissing kan niet als een loutere uitvoeringsmaatregel worden afgedaan (RvS 9 april 2009, nr. 192.288).

Anders oordelen plaatst de Raad in de onmogelijkheid zijn wettigheidscontrole over de toepassing van de artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet uit te oefenen.

Het voorwerp van het beroep is een voor vernietiging vatbare handeling.

Bijgevolg raakt de bestreden beslissing rechtstreeks de persoonlijke rechtstoestand van de verzoekende partij en toont zij belang bij haar beroep.

De exceptie wordt verworpen. Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Art. 74/14. [1 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

De procedure om als staatloze erkend te worden, valt niet onder de voorwaarden om een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen.

Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 12.01.2015 (betekend op 15.01.2015).”

Deze motivering kan bezwaarlijk als voldoende worden beschouwd.

Verzoeker had in zijn aanvraag uiteengezet waarom hij een verlenging van zijn bevel om het grondgebied te verlaten diende te verkrijgen. Hij vermeldde dat hij zich nog steeds in de asielprocedure bevond en dat zijn zaak nog hangende was voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarnaast meldde hij dat hij een hangende zaak had voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen met betrekking tot de erkenning van zijn staatloosheid. Verzoeker is van Palestijnse origine en heeft geen nationaliteit. Hij heeft dan ook geen land om naar terug te keren en bevindt zich dus in de onmogelijkheid om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij motiveert op geen enkele manier waarom deze elementen geen redenen kunnen vormen voor een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij stelt enkel dat een procedure om als staatloze erkend te worden niet valt onder de voorwaarden om een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen, doch motiveert geenszins waarom. Verzoeker heeft er het raden naar waarom het feit dat hij staatloze is en dit tracht te laten erkennen door een rechtbank geen argument is om een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen. Bovendien vraagt verzoeker zich af wat dan wel de voorwaarden zijn voor het verkrijgen van een verlenging om het grondgebied te verlaten.

Het ontbreken van enige motivering houdt een schending in van zowel de materiële als formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19).”

In casu werd geen enkele motivering opgenomen in de beslissing. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en volstaat allerminst om de bestreden beslissing te schragen.

Uw Raad bevestigde dit reeds in een gelijkaardige zaak:

“De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voormelde aanvraag van 30 april 2014 als redenen voor verlenging inderdaad heeft verwezen naar het vervolledigen van haar schooljaar en indien mogelijk haar studies, en naar het feit dat zij een duurzame relatie heeft met een Belg en zij binnenkort een verklaring van wettelijke samenwoning wensen af te leggen. In de bestreden beslissing van 14 mei 2014 wordt vervolgens gesteld dat de verlenging niet wordt toegestaan omdat elementen die de aanvraag rechtvaardigen, ontbreken, waarna gesteld wordt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gedurende de paasvakantie werd afgeleverd, “ttz. De 07 april 2014”. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing inderdaad geenszins wordt geantwoord op beide door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen. Tevens heeft de Raad, samen met de verzoekende partij, er het raden naar wat de verwerende partij met haar motivering bedoelt en in welke mate de datum van betekening van het betrokken bevel relevant is in het licht van de door de verzoekende partij aangehaalde elementen. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende, onvolledig, onbegrijpelijk en volstaat allerminst om de bestreden beslissing te schragen.

(...) De Raad wijst er echter op dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een aanvraag van de verzoekende partij en dat de staatssecretaris wel degelijk gehouden is te motiveren waarom de in die aanvraag aangehaalde elementen de gevraagde verlenging niet kunnen rechtvaardigen. Het gaat hierbij dan ook om de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing en niet om motieven van de motieven.” (zie stuk nr. 5).“

3.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivering van de beslissing tot weigering van verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten niet afdoende zou zijn. De verzoekende partij is van oordeel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging diende te motiveren waarom de aangehaalde elementen geen redenen kunnen vormen voor een verlenging van de termijn van het bevel.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 04.07.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd toegestaan en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.”

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk oordeelde dat het verzoek tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kon worden ingewilligd, gelet op het feit dat het de procedure om als staatloze erkend te worden niet valt onder de voorwaarden om een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten dat geen elementen werden aangehaald die een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten kunnen rechtvaardigen, terwijl dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (RvS nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

In zoverre de verzoekende partij meent dat diende te worden gemotiveerd nopens het beroep dat zou zijn ingesteld tegen de beslissing dd. 19.12.2014 houdende de weigering door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, laat verweerder gelden dat dergelijk beroep tot gevolg heeft dat geen maatregel tot verwijdering gedwongen kan worden uitgevoerd.

Dit vloeit voort uit artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, “behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd” (onderlijning toegevoegd).

Gedurende het onderzoek van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort. Beslist de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en is de termijn van het bevel verstreken, dan wordt het bevel uitvoerbaar.

Verweerder ziet dan ook niet in welk belang verzoekende partij bij haar kritiek heeft.

Verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar een 'gelijkaardige zaak'. Verweerder wijst er op dat precedents in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht hebben.

Er kan geen schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij niet kon worden toegestaan.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt het motief in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De rechtsgrond waarop de bestreden beslissing is genomen wordt niet weergegeven, waardoor de juridische overweging ontbreekt. De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift echter artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aan, waardoor zij aantoonde de juridische overweging te kennen. Ook de feitelijke overweging wordt besproken in het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat de feitelijke en juridische overwegingen zijn weergegeven, zodanig dat de verzoekende partij kan beoordelen of er aanleiding bestaat een beroep in te stellen.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat eveneens de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.1.3.1 *In casu* heeft de verzoekende partij op 26 januari 2015 een verzoek ingediend tot verlenging van de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij vraagt om de verlenging omdat zij nog een hangend beroep heeft bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 22 december 2014. Zij stelt tevens dat een verlenging noodzakelijk is omdat zij een procedure heeft lopen opdat zij als staatloze erkend wordt.

Op 26 januari 2015 neemt de verwerende partij de beslissing om het verzoek van de verzoekende partij niet in te willigen. Zij motiveert haar beslissing als volgt:

"De procedure om als staatloze erkend te worden, valt niet onder de voorwaarden om een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen."

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd omtrent de elementen in haar verzoek, namelijk de twee hangende procedures.

3.1.3.2 Inzake de procedure bij de Raad diende de verwerende partij niet te motiveren in de bestreden beslissing daar de verzoekende partij wel degelijk een beroep tegen de weigeringsbeslissing van 22 december 2014 heeft ingediend. Een dergelijk beroep heeft echter tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd (cf. artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet). Door het schorsend beroep aan te tekenen, heeft de verzoekende partij er zelf voor gezorgd dat zij gedurende deze procedure op het grondgebied van het Rijk mag blijven, waardoor zij geen belang heeft bij het aanvragen van een

verlenging van de termijn van het gegeven bevel. De verwerende partij is op de hoogte van de opschortende werking van het beroep bij de Raad tegen een beslissing van de commissaris-generaal, waardoor een motivering in de bestreden beslissing niet noodzakelijk was. Verder kan worden opgemerkt dat de Raad bij arrest van 27 oktober 2015 met nummer 155 484 de verzoekende partij van de vluchtelingenstatus uitgesloten heeft en haar de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Tevens wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij op 5 november 2015 een verlenging kreeg van het bevel om het grondgebied te verlaten van tien dagen. Dit is een automatische verlenging, gebaseerd op artikel 52/3, §1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, die wordt genomen na het arrest van de Raad van 27 oktober 2015 met nummer 155 484. De verzoekende partij heeft dan ook niet het minste belang meer bij haar betoog.

Gezien de verlenging automatisch is gebeurd, heeft dit geen invloed op de rest van de huidige procedure en de bestreden beslissing.

3.1.3.3 Inzake de procedure om als staatloze erkend te worden, stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat deze niet onder de voorwaarden valt om een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, te verkrijgen. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing en uit de nota blijkt dat de verwerende partij hiermee verwijst naar artikel 74/14, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

(...)

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

(...)”

De verwerende partij stelt dat de procedure om als staatloze erkend te worden, niet valt onder de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie die worden opgenoemd in het artikel, namelijk de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden. In de bepaling wordt echter het woord ‘zoals’ gebruikt. Dit impliceert dat de opsomming in het artikel geen exhaustieve lijst is. Het betreft enkel voorbeelden van situaties waarin een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan gegeven worden. Dit wordt bevestigd door de parlementaire voorbereiding inzake artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Daar wordt gesteld dat: *“deze termijn kan worden verlengd wegens omstandigheden eigen aan elk individueel geval, en indien de vreemdeling een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of zijn gemachtigde”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53-1825/001).

Omdat de wetgever de intentie had enkele voorbeelden te geven in een niet-exhaustieve lijst, kan de verwerende partij niet zonder meer stellen dat de situatie van de verzoekende partij niet valt onder de ‘voorwaarden’ van artikel 74/14, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij is bijgevolg niet enkel gebonden aan de situaties die ter voorbeeld zijn opgenomen in de bepaling, maar heeft een discretionaire bevoegdheid. Dit heeft gevolgen voor de formele motiveringsplicht. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel teweegbrengt, volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juli 1991 (Verslag Senaatscommissie, *Gedr. St.*, Senaat, BZ 1988, nr. 215/3, 14 en 17) en de rechtspraak (onder meer RvS 30 juni 1993, nr. 43.556; RvS 23 april 1998, nr. 73.228). Echter, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151).

De verwerende partij heeft *in casu* een discretionaire bevoegdheid om een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten toe te kennen. Bijgevolg kan de verwerende partij de bestreden beslissing niet motiveren door louter te stellen dat: *“De procedure om als staatloze erkend te worden, valt niet onder de voorwaarden om een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen. Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op*

12.01.2015 (betekend op 15.01.2015)". De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig aan de strenge motiveringsplicht waaraan de verwerende partij moet voldoen door haar discretionaire bevoegdheid inzake deze materie. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt dat de gegeven motivering niet als afdoende kan worden beschouwd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in de besproken mate gegrond. Derhalve dringt een verdere bespreking van de overige grieven zich niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2015 inzake de weigering van een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS